

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
3 управління (з дислокацією у м. Сіверськودонецьк Луганської області)

Слідчий відділ

вул. Пивоварова, 6, м. Сіверськодонецьк, Луганська область, 93400, тел. факс (06452) 4-42-81

www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ

про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру

м. Дніпро

31 липня 2025 року

Начальник 2 відділення СВ 3 управління (з дислокацією у м. Сіверськодонецьк Луганської області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях майор юстиції Можаяв Михайло Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22019130000000133 від 27.06.2019 та встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру Пасічнику Л.І. у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 1 ст. 109, ч. 1, 2 ст. 111, ч. 2 ст. 110 КК України, відповідно до ст. ст. 40, 42, 111, 133, 135, 137, 276, 277, 278, 279 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Пасічнику Леоніду Івановичу, 15 березня 1970 року народження, громадянину України, уродженцю міста Луганськ, судимому, зареєстрованому за адресою: м. Луганськ, 1 Брестський Прізд, 32,

про зміну раніше повідомленої підозри в державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України; в умисних діях, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 109 КК України; керівництві терористичною організацією, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України; в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, та про нову підозру в державній зраді, вчиненій в умовах воєнного стану, тобто в діянні, умисно вчиненому

громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України,

Вказані кримінальні правопорушення Пасічник Л.І. вчинив за таких обставин.

1. Державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України:

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України №3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Протягом 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, які відбувались на території України, у представників влади та службових осіб Збройних Сил РФ (далі – ЗС РФ) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свій злочинний умисел співучасники вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, створення і фінансування терористичних організацій та вчинення інших злочинів.

З метою реалізації умислу на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, упродовж 2013 року на території РФ представники влади РФ та службові особи Генерального штабу ЗС РФ, розробили злочинний план, яким передбачалась незаконна окупація півострову Крим і південно-східних регіонів України.

Так, починаючи з 20.02.2014, реалізуючи вищезазначений умисел, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на виконання наказів представників влади РФ та ЗС РФ, на територію півострову Крим військовим морським та повітряним транспортом здійснено вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ.

Виконання вищевказаних дій надало змогу представникам влади та службовим особам ЗС РФ забезпечити військову окупацію території півострова Крим, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів і органів місцевого самоврядування, ведення іншої підривної діяльності, організацію проведення незаконних сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України, проголошення т.зв. Республіки Крим суверенною державою, підписання 18 березня 2014 року незаконного Договору про прийняття до РФ (далі РФ) Республіки Крим і створення у складі РФ нових суб'єктів та його ратифікацію Радою Федерації РФ 21 березня 2014 року, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України та заподіяння збитків у вигляді втрати об'єктів державної власності.

Таким чином, внаслідок збройної агресії РФ проти держави Україна, на території України виник збройний конфлікт.

При цьому як зазначено у ст. 1 Закону України «Про оборону України», Збройною агресією проти України вважається будь-яка з таких дій, зокрема:

- вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України;
- блокада портів, узбережжя або повітряного простору, порушення комунікацій України збройними силами іншої держави або групи держав;
- напад збройних сил іншої держави або групи держав на військові сухопутні, морські чи повітряні сили або цивільні морські чи повітряні флоти України;
- засилання іншою державою або від її імені озброєних груп регулярних або нерегулярних сил, що вчиняють акти застосування збройної сили проти України, які мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно переліченим в цій статті діям, у тому числі значна участь третьої держави у таких діях;
- застосування підрозділів збройних сил іншої держави або групи держав, які перебувають на території України відповідно до укладених з Україною міжнародних договорів, проти третьої держави або групи держав, інше порушення умов, передбачених такими договорами, або продовження перебування цих підрозділів на території України після припинення дії зазначених договорів.

Відповідно до пунктів "а", "b", "с", "d" та "g" статті 3 Резолюції 3314 (XXIX) Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй "Визначення агресії" від 14 грудня 1974 року, застосування РФ збройної сили проти України становить злочин збройної агресії та грубо порушує Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року та Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ від 31 травня 1997 року.

У відповідності до положень IV Гаазької конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатка до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, одним із наслідків збройної агресії РФ проти України стала тимчасова окупація частини території України.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу Про визнання РФ державою-агресором, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано РФ державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20.02.2014 під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Після цього, представниками влади і ЗС РФ в умовах збройного конфлікту з Україною продовжено виконання спільного злочинного плану з метою зміни меж території та державного кордону України.

Так, 11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України, організовано та проведено незаконний «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Луганської області т.зв. «Луганської Народної Республіки» (далі-ЛНР), які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України №595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Наказом Міністерства розвитку громад та територій України від 28.02.2025 № 376 затверджено «Перелік територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих російською федерацією».

Відповідно до ст. 3 Закону «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», тимчасово окупованою територією визначається:

- 1) сухопутна територія тимчасово окупованих Російською Федерацією територій України, водні об'єкти або їх частини, що знаходяться на цих територіях;
- 2) внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територія виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, внутрішні морські води, прилеглі до сухопутної території інших тимчасово окупованих Російською Федерацією територій України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України;
- 3) інша сухопутна територія України, внутрішні морські води і територіальне море України, визнані в умовах воєнного стану тимчасово окупованими у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку;
- 4) надра під територіями, зазначеними у пунктах 1, 2 і 3 цієї частини, і повітряний простір над цими територіями.

У період збройного конфлікту між державою Україна та державою-агресором – РФ, громадянин України Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України та створенні окупаційних органів функціонуванні незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності, на порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України» приймаючи до уваги те, що 24.11.2017 на підставі постанови т.зв. «Народної ради ЛНР» № 752 повноваження т.зв. «голови ЛНР» Плотницького І.В. були достроково припинені, Пасічник Л.І. надав свою згоду на його призначення на посаду т.зв. «виконувача обов'язків голови Луганської народної республіки», тобто керівника окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР».

25 листопада 2017 року на підставі постанови № 753 виконувачем обов'язків т.зв. «голови Луганської народної республіки» призначено громадянина України Пасічника Л.І., після чого останній приступив до виконання своїх посадових обов'язків та розпочав вчиняти дії з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України.

07 вересня 2018 року так званою «Народною Радою ЛНР» прийнято постанову № 921 «Про призначення чергових виборів Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР» відповідно до якої т.зв. «чергові вибори Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР» призначені на 11.11.2018.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний намір, спрямований на керівництво окупаційною адміністрацією т.зв. «ЛНР», у вересні-жовтні 2018 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Л.І. подав заяву до «ЦВК ЛНР» про реєстрацію його кандидатури на посаду «Голови Луганської Народної Республіки». 01.10.2018 його заяву задоволено та постановою «ЦВК ЛНР» № 46 зареєстровано, як кандидата на посаду «Голови ЛНР».

11 листопада 2018 року всупереч діючого українського законодавства, на окремих територіях Луганської області, які тимчасово непідконтрольні українській владі, організовано та проведено так звані «чергові вибори Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР», за результатами яких громадянина України Пасічника Л.І. обрано «Головою Луганської Народної Республіки».

21 листопада 2018 року Пасічник Л.І. взяв участь в церемонії інавгурації «Голови Луганської Народної Республіки», під час якої прийняв присягу на вірність «ЛНР» та приступив до виконання своїх посадових обов'язків керівника окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР».

Відповідно до ст. 56 т.зв. «Конституції ЛНР» Пасічник Л.І. як т.зв. «Голова ЛНР» є найвищою посадовою особою та головою виконавчої влади т.зв. «ЛНР». Крім цього, згідно з ст. 59 т.зв. «Конституції ЛНР» «Голова ЛНР» приймає заходи по забезпеченню безпеки та територіальної цілісності т.зв. «ЛНР», формує та очолює Раду Безпеки т.зв. «ЛНР», тим самим є Головнокомандувачем всіх воєнізованих формувань т.зв. «ЛНР» та має право віддавати накази, які є обов'язковими для виконання на всій території, яка контролюється окупаційною адміністрацією РФ т.зв. «ЛНР».

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, Пасічник Л.І., з моменту його призначення на посаду «Виконувача обов'язків Голови ЛНР», а в подальшому «Голови ЛНР», тобто з 25 листопада 2017 року по теперішній час, перебуваючи в м. Луганську та інших населених пунктах на території проведення операції Об'єднаних сил, які Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України та створенні окупаційних органів функціонуванні незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, вчиняє умисні дії, спрямовані на керівництво окупаційною адміністрацією РФ т.зв. «ЛНР», на виконання завдань службових осіб РФ, всупереч Конституції України та Законів України, створює умови для функціонування окупаційної адміністрації та інших незаконних органів влади (законодавчої, виконавчої та судової влади) т.зв. «ЛНР», підписує і обнародує закони т.зв. «ЛНР», видає накази, розпорядження, надає доручення, приймає звіти про виконання тих чи інших дій, виконує інші дії та бере участь у прийнятті колегіальних рішень окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР», на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України.

Перебуваючи на посаді т.зв. «Глави ЛНР», у період з 21.11.2018 до 21.02.2022, громадянин України Пасічник Л.І., діючи умисно, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, як керівник окупаційної адміністрації, сприяв фактичному впровадженню на тимчасово окупованій території Луганської області законодавчих стандартів РФ.

Так, у вказаний проміжок часу, Пасічник Л.І. прийняв та підписав документи з ознаками нормативності, якими регламентовано порядок функціонування незаконних

судових, правоохоронних та контролюючих органів, утворених на тимчасово окупованій території, впроваджених під стандарти РФ (мовою оригіналу): «Указ №739/18 от 25.10.2018 «О начале деятельности Верховного Суда Луганской Народной Республики»; Закон «О конституционном судопроизводстве в ЛНР» №41-III от 27.03.2019; «Указ Главы Луганской Народной Республики №450/19 от 09.07.2019 «О признании в Луганской Народной Республике документов, подтверждающих полномочия представителя»; «Указ №552/19 от 21.08.2019 «О руководстве деятельностью исполнительных органов государственной власти Луганской Народной Республики», яким встановлено, що «Глава ЛНР» здійснює керівництво діяльністю «виконавчих органів державної влади ЛНР»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №847/19 от 19.11.2019 «О начале деятельности Арбитражного суда Луганской Народной Республики»; Указы: УГ-621/19 от 06 сентября 2019, УГ-607/19 от 06 сентября 2019, УГ-608/19 от 06 сентября 2019, УГ-609/19 от 06 сентября 2019, якими призначено певних осіб на посади суддів районних та міських судів; Закон «О государственной границе ЛНР» № 120-III от 19.12.2019; «Указ Главы Луганской Народной Республики №377/20 от 22.06.2020 «Об установлении таможенной территории и таможенной границы Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №87/21 от 26.02.2021 «О Фонде социального страхования на случай безработицы Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №86/21 от 26.02.2021 «О Пенсионном фонде Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №275/21 от 26.05.2021 «Об образовании Государственной инспекции труда Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №34/21дсп от 23.08.2021 «О проведении военных сборов граждан, пребывающих в запасе» та інші документи з ознаками нормативності.

Далі, діючи умисно, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, після впровадження стандартів РФ на тимчасово окупованій території Донецької області та функціонування окупаційних органів під стандарти РФ, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території 21 лютого 2022 року Пасічник Л.І. звернувся до представника іноземної держави Президента РФ з проханням визнати незалежність т.зв. «ЛНР», чим надав йому допомогу у проведенні підривної діяльності проти України. В цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності так званих «Донецької та Луганської народних республік». Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР», а одним із основних аргументів для прийняття такого рішення членами Ради безпеки РФ було проживання на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей громадян РФ, у кількості понад 800 тисяч осіб, а також понад 1,2 мільйонів осіб, котрі подали документи на громадянство РФ. Цього ж дня представник іноземної держави Президент РФ підписав указ про визнання незалежності т.зв. «ЛНР». Далі цього ж дня, так званий «голова ЛНР» Пасічник Л.І., перебуваючи у м. Москва РФ (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлені), діючи умисно, з метою надання допомоги

іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою, зміни меж території, державного кордону, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, існуючих структур влади в Україні, та подальшого функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території підписав із представником іноземної держави - Президентом РФ «Договір про дружбу, співпрацю та взаємну допомогу між Російською Федерацією та Луганською Народною Республікою від 21 лютого 2022 року», чим надав йому допомогу у проведенні підривної діяльності проти України. У подальшому, Президент РФ, а також інші невідомі на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 №2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі за текстом - ЗС РФ) на територію України, при цьому виправдовуючи свої дії положеннями вищевказаного «Договора о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой» (мовою оригіналу).

24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Як наслідок, умисні дії Пасічник Л.І., вчинені з листопада 2018 року по лютий 2022 року, сприяли РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності, наслідком якої стала тимчасова окупація частини території Луганської області, тобто до зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні.

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, обґрунтовано підозрюється в державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

2. Дії, вчинені з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади:

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 72 та 73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією

Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до Рішення Конституційного Суду № 6-рп/2008 від 16.04.2008 народ як носій суверенітету і єдине джерело влади в Україні може реалізувати на всеукраїнському референдумі за народною ініціативою своє виключне право визначати і змінювати конституційний лад в Україні шляхом прийняття Конституції України у порядку, який має бути визначений Конституцією і законами України. Народ як носій суверенітету і єдине джерело влади в Україні, здійснюючи своє волевиявлення через всеукраїнський референдум за народною ініціативою, може в порядку, який має бути визначений Конституцією і законами України, приймати закони України (вносити до них зміни), крім законів, прийняття яких на референдумі не допускається згідно з Конституцією України.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про всеукраїнський референдум», всеукраїнський референдум є однією з форм безпосередньої демократії в Україні, способом здійснення влади безпосередньо Українським народом, що полягає у прийнятті (затвердженні) громадянами України рішень з питань загальнодержавного значення шляхом таємного голосування в порядку, встановленому цим Законом. Крім того, відповідно до ст. 2 вказаного Закону, порядок підготовки і проведення всеукраїнського референдуму регулюється Конституцією України, цим Законом, а також іншими законодавчими актами України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

В кінці 2013 на початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у групи осіб (стосовно яких досудове розслідування здійснюється і інших кримінальних провадженнях) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на насильницьку зміну конституційного ладу, шляхом проведення незаконного референдуму щодо зміни території України та утворення на території Луганської області України псевдодержавного утворення - т.зв. «Луганської народної республіки» (далі – «ЛНР»), створення на зазначеній території незаконних органів влади, які порушують суверенітет держави на всій її території.

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на насильницьку зміну конституційного ладу та порушення територіальної цілісності України.

Зокрема, в квітні 2014 року за підтримки керівництва РФ групою проросійсько-налаштованих мешканців Луганської області, т.зв. представників територіальних громад Луганської області, ініційовано проведення т.зв. референдуму з питанням: «Чи підтримуєте ви акт про державну самостійність «ЛНР», яким публічно закликано місцеве населення Луганської області до проведення 11.05.2014, на порушення

порядку встановленого Конституцією України та Законом України «Про всеукраїнський референдум», т.зв. «загального обласного референдуму» на території Луганської області, з питання визнання державної самостійності «Луганської народної республіки», та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України, за ініціативи проросійсько-налаштованих мешканців Луганської області (стосовно яких розслідуються окремі кримінальні провадження) організовано та проведено незаконний «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

На підтримку результатів проведеного «референдуму» 18.05.2014 у будівлі Луганської обласної державної адміністрації, розташованій по вул. Героїв ВВВ, буд. 3, м. Луганська на т.зв. «першому засіданні депутатів першого скликання т.зв. «народної ради ЛНР», проголосували за прийняття т.зв. «тимчасового основного закону (конституції) Луганської народної республіки», яким передбачено, що т.зв. «Луганська народна республіка» є «демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акту представниками самопроголошеної «ЛНР», представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силові органи, які розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення, мають стабільний склад лідерів, підтримують між собою тісні зв'язки, забезпечують централізоване підпорядкування учасників зазначених органів лідерам організації.

Так, на учасників органів силового блоку покладені обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на насильницьку зміну конституційного ладу, зокрема шляхом:

- систематичної організації та здійсненні актів застосування збройної сили проти держави України у особі Збройних Сил України, інших військових формувань, Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, зокрема ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню їх службових обов'язків з метою недопущення відновлення конституційного ладу та суверенітету держави на усю її територію, обстрілів населених пунктів тощо;

- створення не передбачених законом озброєних підрозділів та участь у їх діяльності з метою недопущення відновлення конституційного ладу та суверенітету держави на усю її територію;

- вербування нових учасників до складу силового блоку «ЛНР» та, організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Луганської області з метою їх виводу з-під контролю органів державної влади України та їх включення до самопроголошеного псевдодержавного утворення «ЛНР»;

- захоплення чи заволодіння у інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами з метою оснащення незаконних збройних формувань, які вчиняють дії, направлені на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- координації та узгодження своїх дій з діями регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, з метою спільного та ефективного протистояння Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу;

- блокування виконання правоохоронними органами та підрозділами Збройних Сил України передбачених Конституцією та законодавством України функцій на тимчасово окупованій території України;

- силового подолання опору цивільного населення окупаційній адміністрації шляхом фізичної розправи та незаконного позбавлення волі;

- силової підтримки учасників органів політичного та управлінського блоку незаконних утворень «ЛНР», захопленні, укріпленні та охороні зайнятих ними будівель та споруд.

Водночас, на учасників органів політичного блоку покладені обов'язки підтримки збройної агресії РФ та вчинення дій, направлених на насильницьку зміну конституційного ладу України, шляхом:

- створення та участі в діяльності окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та унеможливають виконання своїх повноважень органами державної влади та місцевого самоврядування України;

- блокування виконання органами державної влади України та місцевого самоврядування передбачених Конституцією та законодавством України функцій на тимчасово окупованій території України;

- видачі нормативно-правових актів від імені окупаційної адміністрації РФ та самопроголошених органів державної влади «ЛНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності псевдодержавного утворення «ЛНР» з метою схилення їх до участі у вказаній організації, приховування факту збройної агресії РФ проти України, отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з незаконним псевдодержавним утворенням «ДНР» та її лідерами з метою координації дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та Збройним Силам України;

- координація та узгодження своїх дій з радниками та інструкторами РФ, з метою спільного та ефективного протистояння Збройним Силам України, іншим

військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітації, висвітлення діяльності «ЛНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення Антитерористичної операції і заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, стримування і відсічі російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях, та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до насильницької зміни конституційного ладу і захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ЛНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «ЛНР» транспортом, символікою, агітаційними матеріалами тощо.

При цьому, кожен учасник органів політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії РФ та насильницька зміна конституційного ладу України.

Виходячи з положень ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», «ЛНР» є стійким об'єднанням трьох і більше осіб, яке створене з метою терористичної діяльності, у межах об'єднання здійснено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів.

«ЛНР» має чітку ієрархію та структуру, що складається з політичного та силового блоків, які очолюють керівники (стосовно яких є окремі кримінальні провадження) та з відома яких структурні підрозділи «ЛНР» здійснюють терористичну діяльність спрямовану на порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення, впливу на прийняття рішень, вчинення або не вчинення дій органами державної влади та органами місцевого самоврядування, службовими особами цих органів, об'єднаннями громадян, юридичними особами, привернення уваги до політичних поглядів представників т.зв. «ЛНР».

Так, у постанові Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду прямо зазначено, що організація «ЛНР» є стійким ієрархічним збройним формуванням, створеним з метою вчинення терористичної діяльності, що відповідає визначенню терористичної організації, закріпленому в абзаці 19 статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом».

Учасники терористичної організації «ЛНР» (стосовно яких є окремі кримінальні провадження та справи) безпосередньо брали участь у даній терористичній організації, а також у злочинах, які нею вчинялися, зокрема, у квітні 2014 року, останні, знаходячись в населених пунктах Луганської області України, здійснювали публічні заклики до насильницької зміни та повалення конституційного ладу України, захоплення державної влади, вчиняли з цією метою умисні дії, пов'язані з розповсюдженням матеріалів з такими закликами та використанням засобів масової інформації.

13 квітня 2014 року Радою національної безпеки і оборони України прийнято рішення «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», яке введено в дію Указом Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» № 405/2014 від 14.04.2014, відповідно до якого на території України розпочато Антитерористичну операцію.

Наказом керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України № 33/6/9 від 07.10.2014 районами проведення Антитерористичної операції визначені території Донецької та Луганської областей. До проведення Антитерористичної операції, відповідно до статті 4 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», залучені військові підрозділи Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Луганської області т.зв. «ЛНР», які Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Одночасно, представниками РФ та контрольованими ними органами, з метою насильницької зміни конституційного ладу України, на тимчасово окупованій частині Луганської області з числа представників політичного блоку «ЛНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, що є органами окупаційної адміністрації РФ – т.зв. «ЛНР», діяльність яких направлена на насильницьку зміну конституційного ладу України.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація РФ - сукупність державних органів і структур РФ, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють

фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

У подальшому, з метою реалізації злочинних намірів ведення агресивної війни, насильницького захоплення державної влади та зміни конституційного ладу, представниками окупаційної адміністрації РФ та представниками самопроголошених органів влади «ЛНР» протягом червня-вересня 2014 року прийняті наступні рішення:

- 25 червня 2014 року прийнятий т.зв. закон «Про систему виконавчих органів державної влади ЛНР», яким передбачено, що систему виконавчих органів державної влади ЛНР становлять: т.зв. «голова республіки», «рада міністрів», «міністерства», «державні комітети», «служби», «агентства», «інспекції» та інші «органи виконавчої влади ЛНР»;

- 24 вересня 2014 року представниками т.зв. «народної ради ЛНР» прийняті т.зв. закони «Про вибори депутатів народної ради ЛНР» та «Про вибори голови ЛНР», згідно яким зазначені вибори призначені на 2 листопада 2014 року;

- 26 вересня 2014 року для організації проведення виборів створено Центральну виборчу комісію ЛНР.

2 листопада 2014 року в м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній окупаційній адміністрації Російської Федерації та представникам терористичної організації «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори т.зв. «голови та депутатів Народної ради ЛНР», за результатами яких обрані «голова ЛНР» – Плотницький І.В. та депутати до складу «Народної ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

25 листопада 2014 року т.зв. «головою ЛНР» Плотницьким І.В. виданий указ №51/1/01/11/14 від 25.11.2014, згідно яким створена структура виконавчих органів державної влади ЛНР – «рада міністрів ЛНР» на чолі з головою, чотирма заступниками (в тому числі два перших). До складу «ради міністрів» увійшли т.зв. міністерства, зокрема, міністерство державної безпеки.

У жовтні 2014 року, більш точний час встановити з об'єктивних причин не виявилось можливим, у громадянина України Пасічника Леоніда Івановича, 15 березня 1970 року народження, виник злочинний умисел на вчинення дій з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади.

Так, Пасічник Л.І., маючи досвід роботи в правоохоронних органах, усвідомлюючи, що діяльність терористичної організації «ЛНР» та її підрозділів є незаконною, вчиняється з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, всупереч Конституції України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області в м. Луганськ, отримавши від невстановлених під час досудового розслідування осіб з числа представників т.зв. «лнр», підконтрольних державі-агресору – РФ, пропозицію обійняти посаду т.зв. «міністра державної безпеки ЛНР» (мовою оригіналу: «министра государственной безопасности Луганской Народной Республики»), умисно погодився на зазначену пропозицію та надав свою згоду на призначення його в т.зв «раду міністрів ЛНР» на посаду т.зв. «міністра державної безпеки ради міністрів ЛНР».

Таким чином, Пасічник Л.І. з особистих політичних міркувань та корисливих мотивів, в жовтні-листопаді 2014 року, вступив до складу цієї терористичної організації та зобов'язався дотримуватися правил поведінки, встановлених у ній і виконувати визначені йому функції, а також керувати діяльністю т.зв «міністерства

державної безпеки» для досягнення цілей терористичної організації «ЛНР», тобто будучи призначеним на посаду т.зв. «міністра державної безпеки ради міністрів ЛНР», фактично очоливши незаконно створений орган силового характеру, що виконував функції з забезпечення «державної» безпеки т.зв. «ЛНР» на тимчасово окупованій території Луганської області, вчинив дії з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу.

Відповідно до положення (далі - Положення), затвердженого наказом т.зв. «голови ЛНР» від 09.10.2014 № 16/01/10/14 «Міністерство державної безпеки ЛНР» (далі МДБ) – це «центральный военизованный орган державного управління, який проводить в межах своєї компетенції державну політику в сфері забезпечення національної безпеки Луганської народної республіки, який здійснює регулювання і управління у сфері забезпечення безпеки особистості, суспільства і держави в межах своїх повноважень, який координує діяльність у цій сфері інших центральних органів державного управління, а також безпосередньо реалізує основні напрями діяльності та завдання органів державної безпеки Луганської Народної Республіки».

В подальшому, у громадянина України всупереч вимогам ст. 17 Конституції України, виник злочинний умисел, спрямований на.

Продовжуючи реалізацію раніше виниклого протиправного умислу на вчинення дій з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади України, в листопаді 2017 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Леонід Іванович, 15.03.1970 року народження, якому було достовірно відомо з розповсюджених у засобах масової інформації та мережі Інтернет повідомлень про проведення на території Луганської області України Антитерористичної операції, а в подальшому операції Об'єднаних сил, діючи з особистих ідеологічних поглядів, політичних міркувань та корисливих мотивів, приймаючи до уваги те, що 24.11.2017 на підставі постанови т.зв. «Народної ради ЛНР» № 752 повноваження т.зв. «голови ЛНР» Плотницького І.В. були достроково припинені, надав згоду на призначення його на посаду т.зв. «виконувача обов'язків голови Луганської народної республіки». 25.11.2017 на підставі постанови № 753 т.зв. виконувачем обов'язків «голови Луганської народної республіки» призначено Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 року народження, після чого останній приступив до виконання покладених на нього посадових обов'язків.

Відповідно до т.зв. «конституції» та «законів» ЛНР, «голова Луганської народної республіки» є найвищою посадовою особою, головою виконавчої влади Луганської народної республіки та має наступні права та обов'язки:

1) забезпечує дотримання прав і свобод людини, Конституції і законів Луганській народної республіки, її міжнародних зобов'язань;

2) офіційно представляє державу в міжнародних справах, підписує міжнародні договори;

3) вживає заходів щодо забезпечення безпеки і територіальної цілісності Луганській народної республіки, формує і очолює раду безпеки, статус якого визначається законом;

4) в інтересах забезпечення безпеки громадян вводить відповідно до закону надзвичайний і воєнний стан в Луганській народній республіці з наступним затвердженням народною радою Луганської народної республіки;

5) представляє в народну раду Луганській народної республіки щорічні звіти про результати діяльності ради міністрів Луганської народної республіки;

6) має право законодавчої ініціативи в народній раді Луганської народної республіки;

7) має право вимагати скликання позачергового засідання народної ради Луганської народної республіки, а також скликати новообрану народну раду Луганської народної республіки на перше засідання раніше терміну, встановленого для цього цією Конституцією;

8) має право брати участь в засіданні народної ради Луганської народної республіки з правом дорадчого голосу;

9) здійснює помилювання;

10) нагороджує державними нагородами, присвоює почесні, військові та спеціальні звання;

11) формує адміністрацію голови Луганської народної республіки;

12) представляє в народну раду Луганської народної республіки кандидатури голови Національного банку, Генерального прокурора, інших посадових осіб відповідно до своїх повноважень, а також входить в народну раду Луганської народної республіки з поданнями про їх звільнення з посади;

13) призупиняє або скасовує дію постанов і розпоряджень ради міністрів Луганської народної республіки, актів міністерств та інших органів виконавчої влади Луганської народної республіки, при порушенні ними чинного законодавства;

14) підписує і оприлюднює закони Луганської народної республіки або відхиляє їх.

07.09.2018 т.зв. «народною радою ЛНР» прийнято постанову № 921 «Про призначення чергових виборів голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР» за яким чергові вибори призначені на 11.11.2018.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний намір, діючи за попередньою змовою з іншими учасниками окупаційної адміністрації РФ (стосовно яких є окремі кримінальні провадження), у вересні-жовтні 2018 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Л.І. подав до «Центральної виборчої комісії ЛНР» заяву про реєстрацію його кандидатури на посаду т.зв. «голови Луганської народної республіки». 01.10.2018 його заяву задоволено та постановою т.зв. «ЦВК ЛНР» №46 зареєстровано, як кандидата на посаду т.зв. «голови ЛНР».

11.11.2018 всупереч діючого законодавства України, на окремих територіях Луганської області, які тимчасово непідконтрольні українській владі, організовано та проведено т.зв. «чергові вибори голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР», за результатами яких Пасічника Л.І. обрано т.зв. «головою Луганської народної республіки».

Після чого, 21.11.2018 Пасічник Л.І. взяв участь в церемонії інавгурації т.зв. «голови Луганської народної республіки», під час якої прийняв присягу на вірність т.зв. «ЛНР» на приступив до виконання своїх посадових обов'язків.

Таким чином, з 25 листопада 2017 року по теперішній час Пасічник Л.І., достовірно знаючи, що т.зв. «ЛНР» діє всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, умисно, вчиняє дії, направлені на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади України, зокрема самотійно вчиняє дії та бере участь у прийнятті колегіальних рішень, спрямованих на функціонування системи т.зв. органів влади «ЛНР».

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15.03.1970 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого

ч. 1 ст. 109 КК України, тобто в умисних діях, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади.

3. Керівництво терористичною організацією:

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на насильницьку зміну конституційного ладу та порушення територіальної цілісності України.

11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України, за ініціативи проросійсько-налаштованих мешканців Луганської області (стосовно яких розслідуються окремі кримінальні провадження) організовано та проведено незаконний «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення т.зв. «луганської народної республіки» (далі – «ЛНР»).

На підтримку результатів проведеного «референдуму» 18.05.2014 у будівлі Луганської обласної державної адміністрації, розташованої по вул. Героїв ВВВ, буд. 3, м. Луганська на т.зв. «першому засіданні депутатів першого скликання т.зв. «народної ради ЛНР», проголосували за прийняття т.зв. «тимчасового основного закону (конституції) Луганської народної республіки», яким передбачено, що т.зв. «Луганська народна республіка» є «демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акту представниками самопроголошеної «ЛНР», представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силові органи, які розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення, мають стабільний склад лідерів, підтримують між собою тісні зв'язки, забезпечують централізоване підпорядкування учасників зазначених органів лідерам організації.

Виходячи з положень ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», «ЛНР» є стійким об'єднанням трьох і більше осіб, яке створене з метою терористичної діяльності, у межах об'єднання здійснено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів.

«ЛНР» має чітку ієрархію та структуру, що складається з політичного та силового блоків, які очолюють керівники (стосовно яких є окремі кримінальні провадження) та з відома яких структурні підрозділи «ЛНР» здійснюють терористичну діяльність спрямовану на порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення, впливу на прийняття рішень, вчинення або не вчинення дій органами державної влади та органами місцевого самоврядування, службовими особами цих органів, об'єднаннями громадян, юридичними особами, привернення уваги до політичних поглядів представників т.зв. «ЛНР».

Так, у постанові Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду прямо зазначено, що організація «ЛНР» є стійким ієрархічним збройним формуванням, створеним з метою вчинення терористичної діяльності, що відповідає визначенню терористичної організації, закріпленому в абзаці 19 статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом».

Учасники терористичної організації «ЛНР» (стосовно яких є окремі кримінальні провадження та справи) безпосередньо брали участь у даній терористичній організації, а також у злочинах, які нею вчинялися, зокрема, у квітні 2014 року, останні, знаходячись в населених пунктах Луганської області України, здійснювали публічні заклики до насильницької зміни та повалення конституційного ладу України, захоплення державної влади, вчиняли з цією метою умисні дії, пов'язані з розповсюдженням матеріалів з такими закликами та використанням засобів масової інформації.

13 квітня 2014 року Радою національної безпеки і оборони України прийнято рішення «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», яке введено в дію Указом Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» № 405/2014 від 14.04.2014, відповідно до якого на території України розпочато Антитерористичну операцію.

Наказом керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України № 33/6/9 від 07.10.2014 районами проведення Антитерористичної операції визначені території Донецької та Луганської областей. До проведення Антитерористичної операції, відповідно до статті 4 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», залучені військові підрозділи Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

В листопаді 2017 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) у громадянина України Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 року народження, якому було достовірно відомо з розповсюджених у засобах масової інформації та мережі Інтернет повідомлень про проведення на території Луганської області України Антитерористичної операції, а в подальшому операції Об'єднаних сил, з особистих ідеологічних поглядів, політичних міркувань та корисливих мотивів, всупереч вимогам ст. 17 Конституції України, виник злочинний умисел, спрямований на керівництво терористичною організацією т.зв. «ЛНР».

Реалізуючи свій злочинний намір, приймаючи до уваги те, що 24.11.2017 на підставі постанови т.зв. «Народної ради ЛНР» № 752 повноваження т.зв. «голови ЛНР» Плотницького І.В. були достроково припинені, Пасічник Л.І. надав свою згоду на його призначення на посаду т.зв. «виконувача обов'язків голови Луганської народної республіки», тобто керівника терористичної організації «Луганська народна республіка». 25.11.2017 на підставі т.зв. постанови № 753 виконувачем обов'язків т.зв. «голови Луганської народної республіки» призначено Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 року народження, після чого останній приступив до виконання своїх посадових обов'язків.

Відповідно до т.зв. «конституції» та «законів» ЛНР, «голова Луганської народної республіки» є найвищою посадовою особою, головою виконавчої влади Луганської народної республіки та має наступні права та обов'язки:

1) забезпечує дотримання прав і свобод людини, Конституції і законів Луганській народній республіці, її міжнародних зобов'язань;

2) офіційно представляє державу в міжнародних справах, підписує міжнародні договори;

3) вживає заходів щодо забезпечення безпеки і територіальної цілісності Луганській народній республіки, формує і очолює раду безпеки, статус якого визначається законом;

4) в інтересах забезпечення безпеки громадян вводить відповідно до закону надзвичайний і воєнний стан в Луганській народній республіці з наступним затвердженням народною радою Луганської народної республіки;

5) представляє в народну раду Луганській народній республіки щорічні звіти про результати діяльності ради міністрів Луганської народної республіки;

6) має право законодавчої ініціативи в народній раді Луганської народної республіки;

7) має право вимагати скликання позачергового засідання народної ради Луганської народної республіки, а також скликати новообрану народну раду Луганської народної республіки на перше засідання раніше терміну, встановленого для цього цією Конституцією;

8) має право брати участь в засіданні народної ради Луганської народної республіки з правом дорадчого голосу;

9) здійснює помилування;

10) нагороджує державними нагородами, присвоює почесні, військові та спеціальні звання;

11) формує адміністрацію голови Луганської народної республіки;

12) представляє в народну раду Луганської народної республіки кандидатури голови Національного банку, Генерального прокурора, інших посадових осіб відповідно до своїх повноважень, а також входить в народну раду Луганської народної республіки з поданнями про їх звільнення з посади;

13) призупиняє або скасовує дію постанов і розпоряджень ради міністрів Луганської народної республіки, актів міністерств та інших органів виконавчої влади Луганської народної республіки, при порушенні ними чинного законодавства;

14) підписує і оприлюднює закони Луганської народної республіки або відхиляє їх.

07.09.2018 так званою «народною радою ЛНР» прийнято постанову №921 «Про призначення чергових виборів голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР» за яким чергові вибори призначені на 11.11.2018.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний намір, спрямований на керівництво терористичною організацією, у вересні-жовтні 2018 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Л.І. подав заяву до т.зв. «ЦВК ЛНР» про реєстрацію його кандидатури на посаду т.зв. «голови Луганської народної республіки». 01.10.2018 його заяву задоволено та постановою т.зв. «ЦВК ЛНР» №46 зареєстровано, як кандидата на посаду т.зв. «голови ЛНР».

11.11.2018 всупереч діючого українського законодавства, на окремих територіях Луганської області, які тимчасово непідконтрольні українській владі, організовано та проведено т.зв. «чергові вибори голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР», за результатами яких Пасічника Л.І. обрано т.зв. «головою Луганської Народної Республіки».

21.11.2018 Пасічник Л.І. взяв участь в церемонії інавгурації т.зв. «голови Луганської народної республіки», під час якої прийняв присягу на вірність т.зв.

«ЛНР» та приступив до виконання своїх посадових обов'язків керівника терористичної організації.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, спрямованого на керівництво терористичною організацією т.зв. «ЛНР», 23 вересня 2023 року, більш точний час з об'єктивних причин встановити не надалось можливим, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, будучи громадянином України, перебуваючи на території м. Луганськ, діючи умисно, з метою переслідування своїх особистих інтересів, на підставі постанови №14-НС т.зв. «Народного Совета ЛНР», за поданням президента рф, за власною згодою був добровільно обраний т.зв. «головою Луганської Народної Республіки» (мовою оригіналу: «Главой Луганской Народной Республики»).

Відповідно до нікчемного нормативно-правового акту т.зв. «Конституции Луганской Народной Республики» від 30 грудня 2022 № 001, «голова Луганської Народної Республіки є найвищою посадовою особою Луганської Народної Республіки, здійснює керівництво виконавчою владою у Луганській Народній Республіці».

В подальшому, 23 вересня 2023 року, Пасічник Л.І., реалізуючи вказаний злочинний умисел, в присутності депутатів т.зв. «Народного Совета ЛНР», представників влади т.зв. «ЛНР», преси та інших, прийняв присягу «на верність народу ЛНР, Конституции Российской Федерации и Конституции Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу). Після чого, офіційно вступив на посаду т.зв. «Главы Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу) та приступив до виконання своїх обов'язків.

Таким чином, Пасічник Л.І. з моменту його призначення на посаду т.зв. «виконувача обов'язків голови ЛНР», а в подальшому т.зв. «голови ЛНР», тобто з 25.11.2017 по теперішній час, перебуваючи в м. Луганську та інших населених пунктах на території проведення операції Об'єднаних сил, які входять до «Перелік територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих російською федерацією», затверджених Наказом Міністерства розвитку громад та територій України від 28.02.2025 № 376, вчиняє умисні дії, спрямовані на керівництво терористичною організацією, створює умови для функціонування терористичної організації «ЛНР», видає учасникам терористичної організації «ЛНР» накази, розпорядження, надає доручення, приймає звіти про виконання тих чи інших дій, застосовує заходи впливу щодо учасників терористичної організації за невиконання наказів і доручень або порушення встановлених правил поведінки учасниками «ЛНР», підшукує нових членів терористичної організації та призначає їх на відповідальні керівні посади, виконує інші дії та бере участь у прийнятті колегіальних рішень терористичної організації.

Перебуваючи на посаді т.зв. «голови ЛНР» Пасічник Л.І. приймав юридично нікчемні нормативно-правові акти «ЛНР», які, в свою чергу спрямовані на становлення та діяльність «ЛНР» як стійкого ієрархічного утворення. Зокрема: указ «Про затвердження членів громадської палати ЛНР» від 24.05.2019; указ «Про створення військово-лікарської комісії» від 16.05.2019; указ «Про створення ради отаманів при голові ЛНР» від 14.05.2019; Указ «Про стаж державної служби осіб, що заміщають державні посади ЛНР» від 08.05.2019; указ «Про затвердження Порядку надання щорічних оплачуваних відпусток особам, що заміщають державні посади ЛНР» від 08.05.2019; указ «Про режим комендантської години» від 26.04.2019; Указ «Про внесення змін до положення про порядок розгляду клопотань про помилування

в ЛНР» від 23.04.2019; указ «Про заснування державної нагороди ЛНР» від 16.04.2019; указ «Про деякі питання декларування рослинницької продукції сільськогосподарськими товаровиробниками» від 21.03.2019; указ «Про структуру виконавчих органів державної влади ЛНР» від 28.12.2018; указ «Про формування ради міністрів ЛНР» від 28.12.2018; указ «Про військові збори з громадянами, які перебувають в запасі» від 12.12.2018; розпорядження «Про забезпечення проведення окремих заходів, пов'язаних з прийняттям указу Президента РФ від 24.04.2019 №183» від 25.04.2019; закон «Про почесні звання ЛНР «Місто-Герой», «Місто військової слави», «Місто трудової слави» від 08.05.2019; закон «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу ЛНР в частині обрання та застосування запобіжних заходів» від 08.05.2019; закон «Про громадську палату ЛНР» від 01.04.2019; закон «Про внесення змін до окремих законодавчих актів ЛНР» від 27.03.2019; закон «Про внесення зміни до статті 216 Кримінального кодексу ЛНР» від 26.02.2019, ін.

Отже, Пасічник Л.І. в період з 25.11.2017 по теперішній час, систематично вчиняє дії, спрямовані на керівництво терористичною організацією «Луганська народна республіка».

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15.03.1970 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, тобто у вчиненні керівництва терористичною організацією.

4. Умисні дії, направлені на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб:

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних,

екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно вимог ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про всеукраїнський референдум», всеукраїнський референдум є однією з форм безпосередньої демократії в Україні, способом здійснення влади безпосередньо Українським народом, що полягає у прийнятті (затвердженні) громадянами України рішень з питань загальнодержавного значення шляхом таємного голосування в порядку, встановленому цим Законом. Крім того, відповідно до ст. 2 вказаного Закону, порядок підготовки і проведення всеукраїнського референдуму регулюється Конституцією України, цим Законом, а також іншими законодавчими актами України.

В кінці 2013 на початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у невстановлених осіб виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом створення на території Луганської області України псевдодержавного утворення - т.зв. «Луганської народної республіки» (далі – «ЛНР»).

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на порушення територіальної цілісності України.

Зокрема, в квітні 2014 року за підтримки керівництва РФ групою проросійсько-налаштованих мешканців Луганської області, т.зв. представників територіальних громад Луганської області, ініційовано проведення т.зв. референдуму з питанням: «Чи підтримуєте ви акт про державну самостійність «ЛНР», яким публічно закликано місцеве населення Луганської області до проведення 11.05.2014, на порушення порядку встановленого Конституцією України та Законом України «Про всеукраїнський референдум», т.зв. «загального обласного референдуму» на території Луганської області, з питання визнання державної самостійності «Луганської народної республіки», та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України за ініціативи проросійсько-налаштованих мешканців Луганської області (стосовно яких розслідуються окремі кримінальні провадження та стосовно яких судами винесено обвинувальні вироки) організовано та проведено незаконний «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

На підтримку результатів проведеного незаконного «референдуму» 18.05.2014 представниками самопроголошеної «ЛНР» проголошений юридично нікчемний нормативно-правовий акт т.зв. «тимчасовий основний закон (Конституція) Луганської народної республіки», яким передбачено, що т.зв. «Луганська народна республіка» є «демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акту представниками самопроголошеної «ЛНР», представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силові органи.

При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлюють, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії РФ та зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом незаконного створення на території Луганської області нового псевдодержавного утворення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Луганської області т.зв. «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно Постанові Кабінету Міністрів України №595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

В листопаді 2017 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) у громадянина України Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 року народження, якому було достовірно відомо з розповсюджених у засобах масової інформації та мережі Інтернет повідомлень про проведення на території Луганської області України Антитерористичної операції, а в подальшому операції Об'єднаних сил, з особистих ідеологічних поглядів, політичних міркувань та корисливих мотивів, всупереч вимогам ст. 17 Конституції України, виник злочинний умисел, спрямований на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Реалізуючи свій злочинний намір, приймаючи до уваги те, що 24.11.2017 на підставі постанови т.зв. «Народної ради ЛНР» № 752 повноваження «голови ЛНР» Плотницького І.В. були достроково припинені, Пасічник Л.І., з метою вчинення дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, надав згоду на його призначення на

посаду «виконувача обов'язків голови Луганської народної республіки». 25.11.2017 на підставі постанови № 753 виконувачем обов'язків «голови Луганської народної республіки» призначено Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 року народження, після чого останній приступив до виконання своїх посадових обов'язків.

07.09.2018 так званою «народною радою ЛНР» прийнято постанову №921 «Про призначення чергових виборів голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР» за яким чергові вибори призначені на 11.11.2018.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний намір, діючи за попередньою змовою з іншими учасниками окупаційної адміністрації РФ (стосовно яких є окремі кримінальні провадження), у вересні-жовтні 2018 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Л.І. подав до «ЦВК ЛНР» заяву про реєстрацію його кандидатури на посаду «голови Луганської народної республіки». 01.10.2018 його заяву задоволено та постановою «ЦВК ЛНР» №46 зареєстровано, як кандидата на посаду «голови ЛНР».

11.11.2018 всупереч діючого законодавства України, на окремих територіях Луганської області, які тимчасово непідконтрольні українській владі, організовано та проведено так звані «чергові вибори голови ЛНР та депутатів народної ради ЛНР», за результатами яких Пасічника Л.І. обрано «головою Луганської народної республіки».

Після чого, 21.11.2018 Пасічник Л.І. взяв участь в церемонії інавгурації «голови Луганської народної республіки», під час якої прийняв присягу на вірність «ЛНР» на приступив до виконання своїх посадових обов'язків.

Далі, діючи умисно, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, після впровадження стандартів РФ на тимчасово окупованій території Луганської області та функціонування окупаційних органів під стандарти РФ, 21 лютого 2022 року Пасічник Л.І. маючи умисел на вчинення умисних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, звернувся до представника іноземної держави Президента РФ з проханням визнати незалежність т.зв. «ЛНР», чим надав йому допомогу у проведенні підривної діяльності проти України та зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України. В цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності так званих «Донецької та Луганської народних республік». Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР», а одним із основних аргументів для прийняття такого рішення членами Ради безпеки РФ було проживання на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей громадян РФ, у кількості понад 800 тисяч осіб, а також понад 1,2 мільйонів осіб, котрі подали документи на громадянство РФ. Цього ж дня представник іноземної держави Президент РФ підписав указ про визнання незалежності т.зв. «ЛНР». Далі цього ж дня, так званий «голова ЛНР» Пасічник Л.І., перебуваючи у м. Москва РФ (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлені), діючи умисно, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у незаконній зміні встановленого громадського порядку, державного устрою, зміни меж території, державного кордону, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, існуючих структур влади в Україні, та подальшого функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території

підписав із представником іноземної держави - Президентом РФ «Договір про дружбу, співпрацю та взаємну допомогу між Російською Федерацією та Луганською Народною Республікою від 21 лютого 2022 року». У подальшому, Президент РФ, а також інші невідомі на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 №2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі за текстом - ЗС РФ) на територію України, при цьому виправдовуючи свої дії положеннями вищевказаного «Договора о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой» (мовою оригіналу).

24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглись на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Перебуваючи на посаді т.зв. «голови ЛНР», Пасічник Л.І., діючи всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, в період з 25 листопада 2017 року по теперішній час вчиняє дії на підтримку режиму окупації частини Луганської області та функціонування псевдодержавного утворення «ЛНР», розповсюдження та застосування юридично нікчемних законодавчих та нормативно-правових актів «ЛНР», сприяючи РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності, наслідком якої стала тимчасова окупація частини території Луганської області, тобто зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні.

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15.03.1970 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб.

5. Державна зрада, вчинена в умовах воєнного стану, тобто діяння, умисно вчинене на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану:

За вищевикладених обставин, після початку збройної агресії РФ проти України, 24 лютого 2022 року указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» в Україні введено воєнний стан, який в подальшому продовжений Указами Президента України від 14.03.2022 № 133/2022, від 18.04.2022 № 259/2022, від 17.05.2022 № 341/2022, від 12.08.2022 № 573/2022, від 07.11.2022 № 757/2022, від 06.02.2023 № 58/2023 від 01.05.2023 № 254/2023, від 26.07.2023 № 451/2023, від 06.11.2023 № 734/2023, від 05.02.2024 № 49/2024, від 06.05.2024 № 271/2024, від 23.07.2024 № 469/2024, від 28.10.2024 № 740/2024, від 14.01.2025 № 26/2025, від 15.04.2025 № 235/2025 та відповідно діє до теперішнього часу.

Після початку повномасштабного збройного вторгнення РФ на територію України, з 24 лютого 2022 року до теперішнього часу громадянин України Пасічник Леонід Іванович, 15.03.1970 року народження, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області, зокрема за місцем розташування т.зв. «адміністрації глави лнр», за адресою: м. Луганськ, вул. Героїв ВВВ, буд. 3, та на території держави-агресора, діючи умисно та за узгодженням із керівництвом держави-агресора РФ, діючи з ідеологічних мотивів, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, в умовах воєнного стану, здійснював активні заходи, спрямовані на підтримку агресії та зміцнення окупаційного режиму на тимчасово непідконтрольній українській владі території Луганської області, прийняв участь у спільних робочих зустрічах, нарадах та засіданнях із представниками іноземної держави, під час яких координувалися рішення із захоплення нових територій військами держави-агресора спільно з незаконними збройними формуваннями «ЛНР»; приймалися рішення про так звану «інтеграцію» тимчасово окупованих територій Луганської області до РФ, шляхом впровадження на вказаних територіях законодавства РФ в усіх сферах суспільного життя, чим надав їм допомогу у веденні підривної діяльності проти України.

Так, громадянин України Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, діючи умисно, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області, будучи на той час так званим «Головою ЛНР», здійснював сприяння державі-агресору – РФ та її представникам у веденні збройної агресії проти України, систематично проводив координаційні наради із представниками командного складу Збройних сил РФ, погоджував плани наступальних операцій, надавав інформацію щодо розташування українських військових підрозділів та розробляв спільно з представниками держави-агресора тактичні завдання для ураження цілей на території Луганської області, зокрема в районах населених пунктів Северодонецьк, Лисичанськ, Попасна, забезпечував підтримку логістичних, адміністративних та інших потреб підрозділів РФ, що брали участь у бойових діях проти Збройних Сил України, в тому числі шляхом створення умов для їх розміщення, переміщення та забезпечення зв'язку.

Надалі, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на надання допомоги іноземній державі — РФ — у веденні агресивної війни проти України, громадянин України Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, з моменту початку повномасштабного вторгнення Збройних Сил РФ на територію України — з 24.02.2022 — і по теперішній час, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області, діючи умисно, використовуючи свої повноваження т.зв.

«Голови Луганської Народної Республіки», організував системне постачання матеріально-технічних ресурсів підрозділам збройних формувань РФ, які здійснювали збройну агресію проти України.

У межах реалізації зазначених дій Пасічник Л.І., забезпечив розміщення підрозділів Збройних Сил РФ на території населених пунктів Луганської області, що перебували під контролем окупаційної адміністрації РФ — т.зв. «ЛНР», організував їх постачання продовольством, військовою технікою, паливно-мастильними матеріалами, боєприпасами, засобами зв'язку, військовим спорядженням та іншими ресурсами, необхідними для ведення активних бойових дій, створив сприятливі умови для функціонування логістичних ланцюгів забезпечення збройних формувань РФ, у тому числі за рахунок використання наявної інфраструктури на тимчасово окупованій території Луганської області.

20.09.2022 так званою «Народною Радою ЛНР» у відповідності до п.11 ст.69 т.зв. «Конституції ЛНР» прийнято так званий «Закон «О референдуме Луганской Народной Республики по вопросу о вхождении в состав Российской Федерации на правах субъекта РФ» (мовою оригіналу).

На виконання т.зв. «Закону «О референдуме Луганской Народной Республики по вопросу о вхождении в состав Российской Федерации на правах субъекта РФ», так званою «Центральною виборчою комісією ЛНР» (стосовно голови та членів якої здійснюється досудове розслідування в іншому кримінальному провадженні) організовано процес проведення зазначеного «референдуму», на усій тимчасово окупованій території Луганської області та на т.зв. «закордонних дільницях» та території РФ, який фактично розпочався о 08 годині 00 хвилин 23.09.2022 та закінчився 27.09.2022 о 20 годині 00 хвилин. За результатами «референдуму» представники «ЦВК ЛНР» оголосили, що за приєднання тимчасово окупованої території Луганської області до РФ нібито проголосувало 98,42 %.

Як наслідок, 30.09.2022 президент РФ ініціював зустріч із так званими керівниками окупаційних адміністрацій, а фактично тимчасово окупованих території Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей у м. Москва РФ (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлені), в ході якої публічно визнав результати т.зв. «референдумів», у тому числі на тимчасово окупованій території Луганської області.

Під час вказаної зустрічі 30.09.2022, перебуваючи у м. Москва РФ (більш точні час та місце органом досудового розслідування не встановлено), Пасічник Л.І. та президент РФ підписали так званий «Договор между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой о принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов» (мовою оригіналу).

Указом Президента РФ № 706 від 04 жовтня 2022 року, громадянина України Пасічника Леоніда Івановича, 15.03.1970 р.н., призначено на посаду «Временно исполняющего обязанности Главы Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу).

Далі 30.12.2022 так званою «Народною радою ДНР» прийнято нову редакцію т.зв. «конституції ДНР», відповідно до законодавства РФ, якою визначено зокрема і повноваження т.зв. «голови ЛНР»:

1) формує відповідно до цієї Конституції та законів Луганської Народної Республіки Уряд Луганської Народної Республіки та ухвалює рішення про його відставку;

- 2) визначає основні напрями діяльності Уряду Луганської Народної Республіки;
- 3) визначає відповідно до цієї Конституції систему та структуру виконавчих органів Луганської Народної Республіки;
- 4) утворює, реорганізовує та ліквідовує виконавчі органи Луганської Народної Республіки;
- 5) подає до Народної Ради Луганської Народної Республіки щорічний звіт про результати діяльності Уряду Луганської Народної Республіки, у тому числі з питань, порушених Народною Радою Луганської Народної Республіки, у випадках, передбачених цією Конституцією;
- 6) має право законодавчої ініціативи в Народній Раді Луганської Народної Республіки;
- 7) має право вимагати скликання позачергового засідання Народної Ради Луганської Народної Республіки, а також скликати новообрану Народну Раду Луганської Народної Республіки на перше засідання раніше строку, встановленого цією Конституцією;
- 8) має право брати участь у засіданнях Народної Ради Луганської Народної Республіки з дорадчим голосом і направляти для такої участі своїх представників;
- 9) має право ухвалити рішення про дострокове припинення повноважень Народної Ради Луганської Народної Республіки у випадках і порядку, передбачених федеральним законом;
- 10) погоджує рішення органів виконавчої влади Луганської Народної Республіки про підписання угод між цими органами та федеральними органами виконавчої влади щодо передачі один одному згідно із законодавством РФ та законодавством Луганської Народної Республіки здійснення частини своїх повноважень;
- 11) забезпечує координацію діяльності виконавчих органів Луганської Народної Республіки з іншими державними органами Луганської Народної Республіки та відповідно до законодавства РФ організовує взаємодію виконавчих органів Луганської Народної Республіки з федеральними органами виконавчої влади та їхніми територіальними органами, органами місцевого самоврядування, іншими органами, що входять до єдиної системи публічної влади в Російській Федерації;
- 12) після консультацій з Народною Радою Луганської Народної Республіки призначає на посаду і звільняє з посади Голову Уряду Луганської Народної Республіки;
- 13) призначає на посаду і звільняє з посади заступників Голови Уряду Луганської Народної Республіки;
- 14) призначає на посаду і звільняє з посади міністрів та інших керівників виконавчих органів Луганської Народної Республіки відповідно до цієї Конституції;
- 15) має право винести попередження, оголосити догану голові муніципального утворення, голові місцевої адміністрації, усунути їх з посади, а також звернутися до представницького органу муніципального утворення з ініціативою про усунення голови муніципального утворення у відставку у випадках і порядку, встановлених федеральним законом;
- 16) формує Адміністрацію Глави Луганської Народної Республіки;
- 17) скасовує акти Уряду Луганської Народної Республіки, інших виконавчих органів Луганської Народної Республіки у разі їхньої невідповідності Конституції РФ,

федеральним законам, указам Президента РФ, цій Конституції та законам Луганської Народної Республіки;

18) підписує і оприлюднює закони Луганської Народної Республіки або відхиляє їх;

19) здійснює інші повноваження відповідно до Конституції РФ, федеральних законів, цієї Конституції та законів Луганської Народної Республіки.

19 січня 2023 року, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, будучи громадянином України, перебуваючи на території м. Луганськ, усвідомлюючи вищенаведені обставини, діючи умисно, переслідуючи мету організації та проведення незаконних виборів на тимчасово окупованій території Луганської області, підписав т.зв. Закон «О системе избирательных комиссий, комиссий референдума в Луганской Народной Республике» (мовою оригіналу) №424-III. Згідно даного нікчемного правового акту «Настоящий Закон с учетом положений Федерального конституционного закона от 04 октября 2022 года № 6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта – Луганской Народной Республики», в соответствии с Федеральным законом «Об основных гарантиях избирательных прав и права на участие в референдуме граждан Российской Федерации» от 12 июня 2002 года № 67-ФЗ (далее – Федеральный закон «Об основных гарантиях избирательных прав и права на участие в референдуме граждан Российской Федерации»), Конституцией Луганской Народной Республики определяет порядок формирования, организацию деятельности и полномочия избирательных комиссий и комиссий референдума, формируемых на территории Луганской Народной Республики для подготовки и проведения выборов и референдумов различного уровня» (мовою оригіналу).

В подальшому, Пасічник Л.І., реалізуючи вказаний злочинний умисел, видав т.зв. «Указ главы Луганской Народной Республики О назначении членов Избирательной комиссии Луганской Народной Республики первого состава» (мовою оригіналу) № УТ-161/23 від 27.02.2023, яким призначив 6 членів т.зв. «Избирательной комиссии Луганской Народной Республики» з правом вирішального голосу.

Відповідно до т.зв. «Закону Луганської Народної Республіки» № 424-III від 19.01.2023 «Про систему виборчих комісій, комісій з референдуму Луганської Народної Республіки» на території Луганської Народної Республіки формуються наступні виборчі комісії: 1.Виборча комісія Луганської Народної Республіки; 2. Окружні виборчі комісії; 3. Територіальні (районні, міські та інші) виборчі комісії; 4. Дільничні комісії». Статтею 9 т.зв. вищевказаного «Закону» передбачено, що «Виборча комісія республіки є державним органом республіки, який організує підготовку та проведення виборів, референдумів на території Луганської Народної Республіки відповідно до компетенції, встановленої законами. Виборча комісія республіки діє на постійній основі і є юридичною особою. Строк повноважень Виборчої комісії республіки складає п'ять років».

23 вересня 2023 року громадянин України Пасічник Л.І., 15 березня 1970 року народження, на підставі постанови №14-НС т.зв. «Народного Совета ЛНР», за поданням Президента РФ, за власною згодою був добровільно обраний «Главой Луганской Народной Республики» (мовою оригіналу).

Перебуваючи на посаді т.зв. «главы лнр», впродовж 2022 – 2025 років, Пасічник Л.І., діючи умисно, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни

встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, як керівник окупаційної адміністрації, сприяв фактичному впровадженню на тимчасово окупованій території Луганської області законодавчих стандартів РФ.

Так, у вказаний проміжок часу, Пасічник Л.І. прийняв та підписав т.зв. документи, які впроваджені під стандарти РФ, а саме (далі – мовою оригіналу): «Указ Главы ЛНР «О наделении полномочиями сенатора Российской Федерации представителя от исполнительного органа государственной власти Луганской Народной Республики» №УГ-566/23 от 23.09.2023; «Указ Главы ЛНР «О формировании Правительства Луганской Народной Республики» № УГ-615/23 от 27.09.2023; Указ Главы ЛНР «О создании Инвестиционного комитета Луганской Народной Республики» № УГ-861/23 от 05.12.2023; Указ Главы ЛНР «О введении дополнительных мер в соответствии с Указом Президента Российской Федерации от 19.10.2022 № 757 в отношении лиц, создающих реальную угрозу интересам и безопасности Луганской Народной Республики, а также препятствия Вооруженным Силам Российской Федерации, другим войскам, воинским формированиям при выполнении боевых задач» № УГ-902/23 от 14.12.2023; Указ Главы ЛНР «О Комиссии по координации работы по противодействию коррупции в Луганской Народной Республике» № УГ-991/23 от 29.12.2023; Указ Главы ЛНР «Об утверждении Регламента Правительства Луганской Народной Республики» № УГ-380/24 от 16.05.2024; Указ Главы ЛНР «Об установлении звания Героя Луганской Народной Республики и учреждении знака особого отличия медали «Герой Луганской Народной Республики» № УГ-583/24 от 09.07.2024; Указ Главы ЛНР «О наделении полномочиями» № УГ-928/24 от 12.09.2024; Указ Главы ЛНР «О предоставлении единовременной денежной выплаты военнослужащим, проходящим военную службу по контракту в Вооруженных Силах Российской Федерации» № УГ-890/24 от 04.10.2024; Указ Главы ЛНР «О мерах по обеспечению призыва граждан 1994–2006 годов рождения на военную службу в Вооруженные Силы Российской Федерации в октябре – декабре 2024 года» № УГ-874/24 от 26.09.2024; Указ Главы ЛНР «Об утверждении Положения об организации и ведении гражданской обороны в Луганской Народной Республике» № УГ-1023/24 от 07.11.2024; Указ Главы ЛНР «О назначении члена Избирательной комиссии Луганской Народной Республики с правом решающего голоса» № УГ-58/25 от 22.01.2025; Указ Главы ЛНР «Об утверждении членов Общественной палаты Луганской Народной Республики» № 1100-рг/24 от 26.07.2024; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах порядка пересечения Государственной границы Луганской Народной Республики» № УГ-121/22 от 01.03.2022; Указ Главы ЛНР «Об образовании администраций городов и районов Луганской Народной Республики» № УГ-125/22 от 03.03.2022; Указ Главы ЛНР «Об особенностях применения документов, выданных, составленных или удостоверенных компетентными органами на территориях Луганской Народной Республики в период их временного нахождения под контролем государства Украина» № УГ-126/22 от 05.03.2022; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах регулирования трудовых и социальных отношений в период общей мобилизации» № УГ-127/22 от 05.03.2022; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах административно-территориального устройства Луганской Народной Республики» № УГ-159/22 от 12.03.2022; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах выезда за пределы Луганской Народной Республики в период общей мобилизации» №УГ-170/22 от 17.03.2022; Указ

Главы ЛНР «О некоторых вопросах действия режима комендантского часа на отдельных территориях Луганской Народной Республики» № УГ-175/22 от 18.03.2022; Указ Главы ЛНР «О назначении Мирошника Р.В. Чрезвычайным и Полномочным Послом Луганской Народной Республики в Российской Федерации» № УГ-317/22 от 06.05.2022; Указ Главы ЛНР «О защите прав и свобод граждан, подвергнувшихся политическим преследованиям со стороны государства Украина» № УГ-143/22дсп от 24.08.2022; Указ Главы ЛНР «О ликвидации Администрации Попаснянского района Луганской Народной Республики» № УГ-758/22 от 30.08.2022; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах регулирования трудовых отношений» № УГ-1155/22 от 14.11.2022; Указ Главы ЛНР «О назначении членов избирательной комиссии Луганской Народной Республики первого состава» № УГ-161/23 от 26.02.2023; Указ Главы ЛНР «О системе и структуре исполнительных органов Луганской Народной Республики» № УГ-270/23 от 30.03.2023; Указ Главы ЛНР «Об антитеррористической комиссии Луганской Народной Республики» № УГ-67/23 от 14.06.2023; Указ Главы ЛНР «О Комиссии по вопросам помилования на территории Луганской Народной Республики» № УГ-191/23 от 05.07.2023; «Об определении пределов нотариальных округов и количества должностей нотариусов в нотариальных округах в границах территории Луганской Народной Республики» № УГ-90/23 от 01.02.2023; Указ Главы ЛНР «О некоторых вопросах осуществления полномочий Администрацией города Первомайска Луганской Народной Республики, Администрацией города Лисичанска Луганской Народной Республики» № УГ-759/22 от 30.08.2022.

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, обґрунтовано підозрюється в державній зраді, вчиненій в умовах воєнного стану, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

За сукупністю злочинів, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 1 ст. 109, ч. 1, 2 ст. 111, ч. 2 ст. 110 КК України.

Відповідно до статті 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
 - 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
 - 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
 - 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
 - 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
 - 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
 - 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
 - 13) заявляти відводи;
 - 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
 - 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 - 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
 - 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
 - 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.
- Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.
- Підозрюваний зобов'язаний:
- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
 - 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
 - 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;
 - 4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Начальник 2 відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Северодонецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

Михайло МОЖАЄВ

«ПОГОДЖЕНО»

Заступник керівника
Луганської обласної прокуратури
«31» липня 2025 року

Іван САМСОНЮК

ПАМ'ЯТКА

про процесуальні права та обов'язки підозрюваного Пасічника Л.І.

Кримінальний процесуальний кодекс України
від 13.04.2012 (витяг)

Стаття 42 Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276–279 Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове

розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

6. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу апробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 285. Загальні положення кримінального провадження під час звільнення особи від кримінальної відповідальності

1. Особа звільняється від кримінальної відповідальності у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність.

2. Особі, яка підозрюється, обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення та щодо якої передбачена можливість звільнення від кримінальної відповідальності у разі здійснення передбачених законом України про кримінальну відповідальність дій, роз'яснюється право на таке звільнення.

3. Підозрюваному, обвинуваченому, який може бути звільнений від кримінальної відповідальності, повинно бути роз'яснено суть підозри чи обвинувачення, підставу звільнення від кримінальної відповідальності і право заперечувати проти закриття кримінального провадження з цієї підстави. У разі якщо підозрюваний чи обвинувачений, щодо якого передбачене звільнення від кримінальної відповідальності, заперечує проти цього, досудове розслідування та судове провадження проводяться в повному обсязі в загальному порядку.

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

Угода про примирення у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, може бути укладена лише за ініціативою потерпілого, його представника або законного представника.

Якщо дії чи інтереси законного представника суперечать інтересам особи, яку він представляє, за рішенням прокурора, слідчого судді, суду такий законний представник замінюється іншим із числа осіб, визначених статтею 44 цього Кодексу.

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, нетяжких злочинів та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення. Укладення угоди про примирення у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, не допускається.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо:

1) кримінальних проступків, нетяжких злочинів, тяжких злочинів;
2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами;

3) особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, а також у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана державним чи суспільним інтересам або правам та інтересам окремих осіб, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, не допускається, крім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 472. Зміст угоди про визнання винуватості

1. В угоді про визнання винуватості зазначаються її сторони, формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, істотні для відповідного кримінального провадження обставини, беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення, обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце), умови часткового звільнення підозрюваного, обвинуваченого від цивільної відповідальності у вигляді відшкодування державі збитків внаслідок вчинення ним кримінального правопорушення, узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням, умови застосування спеціальної конфіскації, наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені статтею 473 цього Кодексу, наслідки невиконання угоди.

2. В угоді зазначається дата її укладення та вона скріплюється підписами сторін.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його відмова від здійснення прав, передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Згідно з ч. 1 ст. 127 КПК України підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі внаслідок кримінального правопорушення.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ч. 4 ст. 56 КПК України).

Конституція України від 28.06.1996 (витяг)

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий

запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення» від 30.06.1993 № 3352-ХІІ (витяг)

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;
- знайомитися з правилами тримання під вартою;

- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

- одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;

- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;

- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під варту у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеної їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

- дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363 «Про затвердження Порядку інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» (витяг)

Стаття 10. пункт 2) суб'єкти подання інформації, органи (установи), де перебувають затримані особи:

- інформують під час затримання кожен особу про право та можливість отримання безоплатної вторинної правової допомоги відповідно до Закону України «Про безоплатну правову допомогу», вручають пам'ятку для затриманих осіб, в якій зазначається єдиний телефонний номер системи надання безоплатної правової допомоги (0-800-213103) (контактний центр системи надання безоплатної правової допомоги);

Закон України «Про безоплатну правову допомогу» від 02.06.2011 №3460-VI
(витяг)

Стаття 13 «Поняття безоплатної вторинної правової допомоги»

1. Безоплатна вторинна правова допомога - вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя.

2. Безоплатна вторинна правова допомога включає такі види правових послуг: 1) захист; 2) здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; 3) складення документів процесуального характеру.

Стаття 14 «Суб'єкти права на безоплатну вторинну правову допомогу»

Право на безоплатну вторинну правову допомогу згідно з цим Законом та іншими законами України мають такі категорії осіб:

5) особи, які відповідно до положень кримінального процесуального законодавства вважаються затриманими, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

6) особи, стосовно яких обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

7) особи, у кримінальних провадженнях стосовно яких відповідно до положень Кримінального процесуального кодексу України захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням або проведення окремої процесуальної дії, а також особи, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або обмеження волі, - на всі види правових послуг, передбачені частиною другою статті 13 цього Закону.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» годин «__» хвилин «__» _____ 2025 року

у присутності _____

«__» годин «__» хвилин «__» _____ 2025 року

Начальник 2 відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Сіверськ-Донецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

Михайло МОЖАЄВ